

Za dveřmi mě čekal další šok. Vyběhla proti mně obrovská chlupatá potvora, skočila na mě a začala mi olizovat obličej. Úplně jsem strachy zkameněla. „Lehni, potvoro!“ spustila babička a já jsem se bleskem sesunula na podlahu. „Ty ne, zlatíčko, mluvím s Rekem,“ smála se babička. To psisko si zase otevřelo dveře. Kuš, dej chvilku pokoj! Taky na tebe byl zvědavý, chtěl tě jenom přivítat. Běž odsud! Určitě si budete rozumět. Řekla jsem, zmiz! Ty nemáš pejska?“ Z toho přívalu slov jsem si vybrala informace určené pro mé uši a zvědavě si psa prohlížela. Neuměla jsem si představit, že bych něco takového měla ve svém malém pokoji doma. Babička mě dovedla do kuchyně a spustila další příval otázek. Budu si muset zvyknout, že se mě pořád na něco ptá. Pak začala používat nějaké zvláštní předměty a po chvíli přede mě postavila čaj a něco moc voňavého. „Upekla jsem ti štrúdl, snad to máš ráda.“ Chutnalo to fantasticky. Jenom jsem nerozuměla tomu, že jej upekla babička. U nás si chodíme pro jídlo do velkého automatu, který doplňují roboti. Musela jsem uznat, že babička umí připravit lepší jídlo než oni.

Po chvilce jsem si babičku oblíbila. Začala jsem jí vyprávět, jak se mají rodiče, kde bydlíme, co mě baví. „A co škola?“ položila mi babička doplňující otázku. „Škola?“ podívala jsem se na ni nechápavě. Začala mi tedy vysvětlovat, že na zemi chodí děti do školy, kde jim učitelé předávají nové informace. „U nás to funguje jinak, babi.“ Dala jsem se do vysvětlování. „Já se učím doma. Na hlavu si nasadím helmu a všechny důležité informace se mi nahrají přímo do paměti.“ To se babičce moc nelíbilo. Vykládala, že tady se děti ve škole nejen učí, ale podnikají spoustu dalších věcí a hlavně se tam potkávají s kamarády. Začala jsem jim trochu závidět. Na Měsíci mám jenom jednu kamarádku, která bydlí ve stejném sektoru. S ostatními dětmi se vídám jenom při oslavách.

Najednou se venku začalo dít něco zvláštního. V kuchyni se udělala tma, tak babička zmáčkla vypínač a rozsvítilo se malé světlo nad stolem. Koukla jsem z okna a na nebi jsem uviděla hvězdy. „Jsou mnohem dál, než u nás doma.“ pověděla jsem babičce. Trošku mi zabylo smutno. Babička mě ale nenechala dlouho rozjímat. Odvedla mě po schodech nahoru a ukázala mi pokoj, kde budu spát. „Dřív to byl pokoj tvojí maminky. Snad se ti tu bude dobře bydlet. Napustím ti vanu a pak už půjdeme spát. Myslím, že jsi po cestě pořádně unavená. Zítra se dáme do objevování dalších zajímavostí.“ Už jsem tím výčtem informací nebyla tak zaskočená jako na začátku. Asi si na babičku začínám zvykat. Měla jsem v plánu si maminčin pokoj pořádně prošmejdit. Jenže najednou se mi tak začaly zavírat oči, že jsem málem usnula ve vaně. Silou vůle jsem se přemístila do postele, kde to krásně vonělo, babička mi dala pusku na čelo a já usínala s myšlenkou, že to tady možná nebude tak špatné. Zdálo se mi o škole, velkých chlupatých psech a výborném štrúdlu.